

[Ole Donner]

Umiddelbart efter, at fru Bente Juncker sagde, at det havde været rent spild af tid overhovedet at diskutere det, ønskede fru Bente Juncker altså, at man skulle spille endnu mere tid med i detaljer at forklare fru Bente Juncker, hvad det er, vi vil spare på for at få det finansieret. Det kan da ikke siges tydeligere, end at vi vil gennemføre det over en årrække og vil indlede forhandlinger med de partier, der stemmer for finanslovsforslaget.

Fru Bente Junckers bemærkning om, at vi stikker halen imellem benene, hver gang vi bliver indbudt, er faktisk heller ikke rigtig. Når vi bliver indbudt til et møde, kommer vi. Hvis vi skal til et udvalgsmøde, kommer vi også, og det har intet med realiteterne at gøre, at vi stak halen imellem benene. Vi var til adskillige møder med henholdsvis skatte- og økonomiminister efter den dag, hvor vi valgte at forlade det mammutmøde, der var indkaldt til.

Til hr. Jens Thoft vil jeg komme med den samme erklæring: Jeg kan også umådelig godt lide hr. Jens Thoft. Derudover vil jeg gerne give hr. Jens Thoft den oplysning, at jeg, selv om jeg er Fremskridtsmand, ikke har nogen anparter, men hr. Jens Thoft har ret i, at det er en fantastisk ordning, og jeg har aldrig tjent så mange penge før, som da jeg kom herind, og jeg har rent faktisk også lavet sådan en skattebegünstiget pensionsordning, som hr. Jens Thoft anbefaler.

(Kort bemærkning).

Bente Juncker (CD):

Jeg er nødt til at gøre den bemærkning til hr. Ole Donner, som jeg i øvrigt også vældig godt kan lide, ligesom jeg kan lide hr. Jens Thoft – for at være med på den vogn – at når man fremsætter et forslag og beder nogle partier, der har indgået en finanslovaftale, hvad vi jo stort set alle sammen har undtagen Fremskridtspartiet, så bliver man nødt til at stille nogle vilkår op for de besparelser, der skal gennemføres, og de måder, man skal afvikle det på. Det er ikke nok bare at skrive fire linjer i et lovforslag og så sige, at det skal afskaffes, sådan dum, dum, dum, og så gå op og svare: offentlige besparelser. Det kræver nu engang et flertal, og det er god skik, at man skriver i sit lovforslag, dels hvad det koster, dels hvor man skal finde pengene. Det gør vi andre altså også.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Jeg vil gerne gøre fru Bente Juncker opmærksom på, at der også var et andet parti her, der ikke var med i finanslovsforhandlingerne, nemlig SF. Man kan selvfølgelig godt uddybe alle de besparelsesforslag, man er nødt til at gennemføre, men vi stiller det jo ikke op som et ultimatum og siger: Dette her skal gennemføres sådan og sådan. Det, vi rent faktisk ønsker, er at få en debat om, hvordan vi kan komme i gang med en aftrappingsordning. Det er et forsøg på at komme i dialog med de øvrige partier, også de partier, der har vedtaget finansloven. Det er altså ikke noget ultimativt krav om, at det skal afskaffes inden for en bestemt tidsramme, men alene et forsøg på at få dialogen i gang om, hvordan vi kommer af med det, og dér synes jeg, at det er en rimelig god måde at bruge finansloven som udgangspunkt.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

De sidste bemærkninger, der er udvekslet heroppefra, viser jo med stor tydelighed, at der er nogle, der med god grund har dårlig samvittighed over, hvordan realrenteafgiften blev indført, eller måske rettere, hvordan den ikke blev indført, da den blev foreslået af den socialdemokratiske regering første gang i 1981 og siden hen i 1982. Historien, der fulgte straks efter regeringsskiftet, viste, at der var en kolossal portion hykleri i afvisningen af realrenteafgiften, da den blev foreslået af den socialdemokratiske regering.

Historien viste til gengæld også – og det er vel det vigtigste at slå fast i dag – at man blev enig om, at det var et fuldstændig nødvendigt led i det danske skattesystem. Og det har været gennemgået, hvorfor og hvordan pensionsbegünstigelserne hører sammen med en realrenteafgift.

Derfor står vi i dag og bruger ganske overordentlig mange ord på at begrunde, hvorfor vi afviser et forslag fra Fremskridtspartiet, som er det eneste parti, der aldrig har villet erkende det nødvendige i en realrenteafgift, og som selvfølgelig så kan stå med det synspunkt, at de gerne vil af med den, når alle andre nu blev enige om at lave den. Men alle andre partier